

Reisverslag 17/10/2016

Door: Daniël van den Heuvel

Na een lang weekend waarin het studieaspect van de studiereis ver te zoeken was en diverse mensen hun dollars effectief kapot hebben geslagen op duur bier en attracties op de vrije zondag, was het maandag weer tijd om serieus te worden. We traptten af met een lange busrit die ons via de Bay Bridge en een episch knooppunt (Ooooh, kijk daar, meer beton!) naar de Calaveras Dam bracht. De reis werd tegen het eind steeds spannender, aangezien de wegen steeds smaller werden en de hellingen steeds steiler. Onvermeld mag niet blijven dat de commissie de bus had versierd met slingers voor de verjaardag van de Zonnekoning, die inmiddels tot de oudste deelnemers van de studiereis behoort.

Eenmaal aangekomen was iedereen blij verrast toen bleek dat de mensen van de Calaveras Dam koffie en donuts hadden geregeld, iets wat we in New Orleans overal hadden gemist. Minder blij was iedereen met de twaalfde presentatie van Martijn die ging vertellen wat de University of Twente eigenlijk is en wat wij komen doen in de VS. Gelukkig bevatte de daaropvolgende presentatie wel een hoop nieuwe en interessante informatie over de Calaveras Dam. De inhoud ervan is vast perfect beschreven in het visit report van Rianne.

's Avonds hadden we afgesproken om 6 uur om te beginnen met de Alcatraz night tour. Nadat de begeleiders zich van hun verantwoordelijkste kant hadden laten zien en om 10 over 6 aan kwamen zetten, konden we eindelijk aan boord. Al snel verzamelden zich 26 Civieliers op de voorsteven van de boot, tot ergernis van sommige anderen en de bewaker voorop de boot. Gelukkig hebben we zonder interventies de overkant bereikt.

De overdreven enthousiaste guide op Alcatraz die alles uit zijn hoofd had geleerd werd al snel ingeruild voor een interessante audiotour over Alcatraz en de historie ervan. Het was fascinerend om te horen hoe gevangenen hun dagen sleten. Op mij maakten vooral de isoleercellen grote indruk. 'Stoute' gevangenen zaten soms wekenlang hier in hun eentje opgesloten met maximaal een aantal uurtjes per week in relatieve vrijheid. Sommigen vermaakten zich hier door de deurknop in de duisternis te zoeken en, wanneer gevonden, weer opnieuw te beginnen. Onvoorstelbaar natuurlijk.

Een ander indrukwekkend punt dat werd uitgelicht was de ontsnappingspoging van een aantal gevangenen in 1946. De gevangenen kwamen gevaarlijk dicht in de buurt van hun vrijheid toen ze meerdere sleutels van deuren en cellen hadden bemachtigd door bewakers neer te slaan en te gijzelen. Een van de bewakers die nog een aantal cruciale sleutels in zijn bezit had, sloot zichzelf op in een van de cellen en weigerde iets af te geven. Op die manier kocht hij genoeg tijd om versterking te laten komen, maar hij heeft het wel met zijn leven moeten bekopen.

Na een koude boottocht en stille Uber-rit waarbij de chauffeur slechts vier woorden gebruikte ("How are you" en "bye"), kwamen we weer in het hostel aan. Daarbinnen was het mannelijke deel van de studiereisdeelnemers snel verdeeld in grofweg 2 groepen. De ene groep had allerlei slimme discussies met begeleider Seirgei, de andere groep zat 'casual te driemannen' aan de andere kant van de kamer. Tot welke groep ondergetekende behoorde, blijft in dit verslag bewust onvermeld. Zo ongeveer de enige overeenkomst tussen de groepen was dat zij beide biertjes dronken, zij het aan de ene kant wat meer dan aan de andere. Voor de jarige Zonnekoning was het driemannen een hele nieuwe ervaring en de bofkont had zelfs het geluk om driedubbele drieman te worden. Dat leidde er traditiegetrouw toe dat hij getooid werd met een drietal voorwerpen, in dit geval een lege doos

Budweiser, een vergiet en een groene zonnebril. Aangezien dit aangezicht mogelijk lastig te verbeelden is, is een foto bijgevoegd.

